

Melankoliskt leende framtog han sin börs och räknade hvad som fanns kvar af den treåriga besparing han gjort i sin födelsestad. Mycket återstod just ej, men med sträng hushållning kunde det räcka något öfver trenne månader. Han suckade, och hela hans hopp koncentrerade sig efter detta på mousliner och Januari månad.

Han lefde härefter i den största indragenhet. De enda förströelser, som förkortade de långa månadernas väntan, var då han någon gång erhöll bref från sina vänner, hvilka gjorde honom tusen frågor, som likt dolkstygn genomborrade hans hjerta. Emellanåt besvarade han dem undvikande, emellanåt som fantasien dikterade, och i hvarje bref upprepade han, att affärerna gingo sin jemna gång, samt att han trufdes godt.

Emellanåt förbarmade värdinnan sig öfver den stackars enstöringen och inbjöd honom på thé. Han blef snart en riktig favorit, sedan hon kommit underfund med hans skicklighet att knäppa på hennes systerdotters guitar, och aldrig tyckte hon sig ha hört någon med mera känsla kunna sjunga hennes älsklingssånger: »Välkommen, o måne, du åldriga vän» eller »När jag var liten och smekte min docka», hvilka han till hennes stora nöje uppstämde så ofta hon önskade.

Hans värdinna var en gammal mamsell, ganska lefnadsglad, hvilket åldriga, ogifta kvinnor sällan bruka vara. Några små besynnerligheter vidlåde ändå hennes karakter: hon vurmade nemligen för det antika. Så fort hon såg någon riktig gammalmodig möbel, eller annan dyrbarhet, gaf hon sig ingen ro, innan den tillhörde henne. Sådana nycker hade hon också råd att tillfredsställa;